

[Krag.]

paa dette Omraade bør blive ved det bestaaende som det sundeste Grundlag for kommunalt Styre, ja, saa maa man gaa imod et Forslag som det, der her er stillet. Saaledes som Loven i 1924 var udformet, vilde den, hvis den var blevet loyalt gennemført efter sin Bogstav og Mening, have været fyldestgørende for Princippet Opretholdelse. Men det var netop det, der ikke skete. Jeg har haft Lejlighed til Gang paa Gang under Forhandlingerne her i dette høje Ting at redegøre for, hvorledes man bogstavelig talt forud for kommunale Valg — jeg henviser f. Eks. til det kommunale Valg i 1925 — organiserede Henstandsgiven saaledes, at man kom til, at det var tilstrækkeligt for Udøvelsen af den kommunale Valgret, at man havde betalt 1 Kvartals Skat af en Valgperiodes 16 Kvartaler. Dette Misbrug har givet Bagslag gennem den Ændring af Loven, som fandt Sted i 1928, og vi maa vedvarende hævde, at paa Grundlag af de Erfaringer, der paa dette Omraade er gjort, bør denne Lovgivning blive staaende.

Nu siger den højtærede Minister, at største Delen af Befolkningen finder denne Ordning uretfærdig. Den højtærede Minister har i det hele taget en lidt besynderlig Evne til stadig at føle sig i Kontakt med Flertallet. Det er ligegyldigt, hvad den højtærede Minister møder op med her, saa er det som Repræsentant for Flertallet. Tror den højtærede Minister virkelig, at fordi Flertallet af Landets Vælgere har givet det siddende Styre fornøden Styrke ved Valget i 1929, har dette Flertal tiltraadt en hvilken som helst Plan, et hvilket som helst Forslag, en hvilken som helst nok saa yderliggaaende Opfattelse, som den højtærede Minister maatte behage at gøre sig til Talsmand for? I hvert Tilfælde, hvis den højtærede Ministers Ræsonnement er rigtigt med Hensyn til dette Flertal, er det i hvert Fald saaledes, at saa forlangte det Flertal, der sad indtil 1929, Ende gjort paa den Fremgangsmaade, som havde udviklet sig paa Grundlag af Loven af 1924, og Forslaget den Gang var altsaa Udtryk for en Flertalsopfattelse. Og saa længe det ikke nærmere er prøvet, saa længe dette Punkt ikke har været gjort til det væsentlige eller betydende, som Vælgerne faar Lejlighed til at tage Stilling til ved et Valg, saa længe lægger jeg ingen Vægt paa den Paastand, den højtærede Minister her har fremsat.

Den højtærede Minister gjorde den Bemærkning til mig i Anledning af mine

Udtalelser om Lovforslagets § 2, at han ikke mente, at det Spørgsmaal burde undersøges, om der ikke i det hele taget her er et Problem, som giver Anledning til, at Lovgivningsmagten skal beskæftige sig med det. At den højtærede Minister skulde modsætte sig en saadan Undersøgelse, kan jeg dog slet ikke tænke mig. Thi den højtærede Minister kan dog formentlig ikke være af den Opfattelse, at alene det, at han stiller et saadant Krav, skal være tilstrækkeligt for den høje Rigsdag og specielt ogsaa for Oppositionen til at bøje sig derfor. Og der er saa meget mindre Grund dertil, som der i den højtærede Ministers Udtalelser laa en Tilkendegivelse af, at bag det Ræsonnement, som har ørt den højtærede Minister til at stille Forslag om § 2 i Lovforslaget, ligger en Tendens til i udtalt Grad at udvande Betydningen af Skatteydelsen som Betingelse for den kommunale Valgret. Thi den højtærede Minister siger, at hvis en Skatteyder i Fjor har haft en rimelig Indtægt, men i Aar har en ringe Indtægt, og han derfor har vanskeligt ved at betale sin Skat, er det urimeligt, at han derfor skal miste sin Valgret, skal gøres til en mindre Mand. Ja, det er jo muligt. Men hvis det er urimeligt i Aar, saa er det ogsaa urimeligt i de kommende Aar. Og det vil jo altid være Tilfældet for et betydeligt Antal af Skatteydere ude over Landet, hvis Skattebetaling i det enkelte Aar er afhængig af Indtægten i det foregaaende Aar, og det gælder alle Skatteydere. Der vil altid være mange af disse, som paa Grund af svigtende Indtægt vil faa vanskeligt ved at udrede den dem paalignede Skat, og hvis det da i dette Aar er urimeligt, at dette sættes i Forbindelse med deres Adgang til at udøve kommunal Valgret, saa er det det ogsaa i den kommende Tid. Derfor er det, som jeg sagde, en Bestemmelse, som det er betænkeligt at gennemføre netop af Hensyn til de Konsekvenser, det i Fremtiden vil faa for Skatteydelsens Tilknytning til Udøvelsen af Valgretten.

Den højtærede Minister har bevist Rigtigheden af denne min Udtalelse gennem de Bemærkninger, han her fremsatte, og som jeg har tilladt mig at citere, thi, som sagt, det er jo et Ræsonnement, som til alle Tider kan anvendes, og at overføre dette Ræsonnement i praktisk Lovgivning lægger ganske utvivlsomt Bomben under det Grundprincip, hvorpaa kommunal Valgret hidtil har hvilet. Den eneste Mulighed, der kan være for at afsvække denne Virkning, findes i dette, om det er et ganske